

မြေလတ်ပိုင်းရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာ၌ လယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးဦးတောကျော်၏ ရှင်ပြုအလှူပွဲကြီး ကျင်းပတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြ၏ ။

အလှူရှင်သည် လယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးဖြစ်သဖြင့် တစ်ရွာလုံးကိုသာမက အနီးအနားရွာများကိုပင် ဖိတ်ကြားပြီး မီးခိုးတိတ်ကျွေးမွေးရန် ထောပတ်ထမင်း၊ ဝက်သားနီချက်၊ ငါးသလောက်ပေါင်း၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်ဟင်းချို၊ ငပိကြော် စသည်ဖြင့် စုံစုံလင်လင်စီစဉ်ထား၏ ။

ထို့အပြင် အချို့ပွဲအတွက်လည်း မြို့မှ ဝယ်ယူထားသောကိတ်မုန့်နှင့် ဘိလပ်ရည်များကို တိုက်ကျွေးရန် စီစဉ်ထား၏ ။

ရွာသူရွာသားအချို့သည် ဘိလပ်ရည်ကို မသောက်ဖူးသဖြင့် ဦးတောကျော်၏ အလှူကြီး၌ တဝကြီးသောက်မည်ဟု ကြွေးကြော်ထားကြ၏ ။

ဦးတောကျော်သည် အလှူသို့လာရောက်မည့် ပရိသတ်များကို ဖျော်ဖြေရန် မြို့မှ နာမည်ကြီး ရွှေမိုးညိုအငြိမ့်အဖွဲ့ကို ငှားရမ်းထား၏ ။ ထိုအခါ နောက်ပိုးသန်သော ကာလသားတို့သည် ရွှေမိုးညိုရွာသို့ရောက်လျှင် နောက်ပိုးရူးလုပ်ရန် ကြိုတင်ကြံစည်ထားကြကုန်၏ ။

မိမိကိုယ်မိမိ ထင်တစ်လုံးရှိကြသော ရွာသူအပျိုချောများမှာလည်း မင်းသမီးရွှေမိုးညိုနှင့် အလှချင်းပြိုင်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြ၏ ။ လယ်ပိုင်ရှင်ဦးတောကျော်၏ အလှူပွဲကြီးတွင် မပါမဖြစ်ပါရမည့်

ဇာတ်လိုက်ကျော်မှာ ကာလသားခေါင်း ကိုစံပွားဖြစ်၏။

ကိုစံပွားသည် ရွာ၌ အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရမရှိဘဲ ဟိုနေရာ စပ်စပ် သည်နေရာစပ်စပ် ဝင်ပါတတ်၏။ ကိုစံပွားသည်ခေါင်းပေါင်းစတလူလူနှင့် ရုပ်ကလေး သနားကမားရှိသော်လည်း တယောက်တလက်ဖြင့် ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်နေတတ်သဖြင့် ရွာသူများအားလုံးက အထင်မကြီးကြချေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအားအရဲစွန့်၍ အားကိုးသူမရှိဘဲ လူပျိုကြီး ဖြစ်နေရရှာ၏။

ကိုစံပွားသည် ရွာ၌ မည်သည့်နေရာမျှ အသုံးမကျသော်လည်း သာရေး၊ နာရေးအလှူပွဲများ၌ သူမပါလျှင် ပွဲမစည်သကဲ့သို့ ရှိ၏။

ကိုစံပွားကိုယ်တိုင် ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်သော အလှူပွဲများသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးသွားတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုစံပွားကို တစ်ရွာလုံးက အထင်မကြီးသော်လည်း အလှူပွဲကျင်းပချိန်၌ မျက်နှာကောင်းရတတ်၏။

ကိုစံပွားသည်ရွာ၌ သာရေး၊ နာရေးပွဲရှိလျှင် ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ထံသို့ သူ၏ အကြံအစည်များကို ဦးစွာလျှောက်ထား၏။ ဆရာတော်ကြီးက သူ၏ အကြံကို လက်ခံလျှင် လုပ်စရာရှိသည်များကို ဆိုးဆိုးဇတ်ဇတ် လုပ်ကိုင်လေတော့၏။

ကိုစံပွားသည် အလှူပွဲကြီးတစ်ပွဲ မကျင်းပမီ မဏ္ဍပ်ပြင်ဆင်ရေး၊ ချက်ပြုတ်ရေး၊ ဧည့်ခံရေးဟူ၍ အပိုင်းသုံးပိုင်း ခွဲခြားလိုက်၏။ ပြီးနောက် ထိုအပိုင်းကြီးများကို မလစ်ဟင်းရစေအောင် စနစ်တကျ စီမံခန့်ခွဲလေ၏။

ကိုစံပွားစီမံသော ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည့်အပိုင်းမှ ကာလသား ကာလသမီးများသည် လစ်ဟင်းမှုမရှိဘဲ၊ ဖော်ရွေပျူငှာသဖြင့် အခြားရွာများသို့ အလှူရှင်များကပင် လာရောက်ကူညီရန် ဖိတ်ကြားခြင်းခံရ၏။

လယ်ပိုင်ရှင် ဦးတောကျော်၏ အလှူပွဲကြီး နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ

ကိုစံပွားသည် ဟိုပြေသည်ပြေးနှင့် မအားလပ်နိုင်အောင်ရှိလေ၏။
ဧည့်ခံကြိုဆိုရေးအပိုင်းမှ လုံမေပျိုများကို မလစ်ဟင်းလေရအောင်
အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် သင်ကြားပေးရ၏။

ကွမ်းတောင်ကိုင် ပန်းတောင်ကိုင်မည့်သူများကိုလည်း
အငြင်းမပွားရလေအောင် စီမံပေးရပြန်၏။

ကွမ်းတောင်ကိုင်နေရာကိုရွာသူအပျိုချော တော်တော်များများ လိုချင်ကြ၏။
အလှူသို့လာရောက်မည့် ဧည့်သည်များအား နေရာချထားရေးအတွက်လည်း
စီစဉ်ပေးရ၏။

ဤမျှ အလုပ်တာဝန်များ မအားလပ်လှသဖြင့် ကိုစံပွားက
အလှူရက်နီးလာလို့ ကျုပ်ကိုကြည့်လိုက်ရင် ဟိုပြေးသည်ပြေးနှင့်
ရွာဆော်ကြီးခွေးကြနေတာပဲ၊
အလှူရှင်ဦးတောကျော်ကြီးတောင်ကျုပ်လောက်မပင်ပန်းဘူး”

ဟု ငြီးတွားလေရာ ကာလသားများက တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့်
ပွဲကျနေတတ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရွာအကျိုးကိုဆောင်လိုသော ကိုစံပွားသည်
မမောနိုင်မပန်းနိုင်ဘဲ ဟိုသည် ပြေးလွှားနေတတ်၏။

ကိုစံပွားသည် မြို့သို့တက်ပြီး ဈေးဝယ်မည့်သူများကိုလည်း အလှူရှင်၏
ငွေများကို မိမိပိုင်ငွေကဲ့သို့ ဂရုတစိုက်သယ်ဆောင်ရန်၊ သူခိုး၊ သူဝှက်၏
ရန်မှကာကွယ်ရန်၊ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် မှာကြားရ၏။

ဤသို့ အတန်တန်မှာသည့်ကြားမှ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်က ရွာ၌ ငှားရန်
ငွေများကို လောင်းကစားဝိုင်း၌ သုံးဖြုန်းပစ်ကြ၏။ ထိုနှစ်က ပွဲမကြည့်ရသဖြင့်
လောင်းကစားသမားများကို တစ်ရွာလုံးက အဝီစိချိုးကပ်မည့်သူများဟု
ကျိန်ဆိုကြ၏။

တစ်ခါကလည်း သင်္ကန်းပရိက္ခရာများ ဝယ်မည့်ငွေကို

ခါးပြတိုက်ခံရသဖြင့် မောင်ရင်လောင်းများ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရ၏။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်က သင်္ကန်းများစွန့်ကြဲသဖြင့် မောင်ရင်လောင်းများ ရဟန်းဘဝသို့ရောက်ခဲ့၏။

သူကြီးကတော်သည် အငြိမ့်မင်းသမီးရွှေမိုးညိုကို သူမ၏

အိမ်တွင်နေထိုင်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်၏။

မိန်းကလေး ငယ်ငယ်ချောချောများကို နှစ်သက်သော သူကြီးကမူ

ရွှေမိုးညိုအိမ်တွင်တည်းခိုမည်ဆိုသဖြင့် ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်နေလေ၏။

အလှူရှင်ဦးတောကျော်နှင့် အလှူဒါယိကာမ ဒေါ်တင်လှ၏

နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတွင်လည်း ဆွေမျိုးများနှင့် ပြည့်နှက် နေလေ၏။

ဦးတောကျော်သည် ဆွေမျိုးများထဲတွင် ဩဇာရှိသူဖြစ်သဖြင့်

တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးလူစုံတက်စုံ ရောက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးတော်ကျော်၏

ခြံဝန်းတစ်ခုလုံး အလှူသို့ရောက်သည့် ဆွေမျိုးများ ရွာခံလူများနှင့် ပြည့်လှုံခဲ့လေ၏

။

အလှူရှင် ဦးတောကျော်နှင့် ဒေါ်တင်လှသည် ၎င်းတို့၏

အိမ်ခန်းထဲတွင် လူအများ စည်စည်ကားကား ရှိနေခြင်းကို အကျေနပ်ကြီး

ကျေနပ်နေခဲ့လေ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အခြွေအရံအသင်းပင်းများနှင့် ပြည့်စုံခြင်းသည်

မင်္ဂလာတစ်ပါးပင်မဟုတ်ပါလား။ ဦးတောကျော်ကတော် ဒေါ်တင်လှကြီးသည်

ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို မီးခိုးတထောင်းထအောင်ဖွာ၍

အလှူကိုကြီးကျယ်ခမ်းနားအောင် မည်သို့မည်ပုံပြုလုပ်ထားကြောင်း

ချဲ့ကားပြောဆိုလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကိုစံပွားသည် ဘုံ၊ ပြဿဒါ၊ မုခ်ဦးတို့ဖြင့်

အဆန်းတကြယ်စီမံထားသော မဏ္ဍပ်ကြီးရှေ့တွင် ဟိုသည်ပြေးလွှားရင်း အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ ကိုစံပွားသည် ကွမ်းတောင်ပွဲ၊ ပရိတ်ပွဲကအစ သူ၏ တာဝန်ဖြစ်နေသဖြင့် မလစ်ဟင်းရလေအောင် သတိကြီးစွာထား၍ ကျွေးမည့်ဟင်းလျာများ မထပ်ရအောင် စီမံရလေ၏။

ရွာ၌ အလှူပွဲပေါ်ပေါက်တိုင်း ဩဇာပေးတတ်သော ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုပွကြီးသည် ရွှေမိုးညိုကို သူ၏ အိမ်တွင် ဧည့်ခံချင်သည်ဆိုသဖြင့် ကိုစံပွားနှင့် စကားများကြ၏။ ကိုစံပွားက

“ဒီမှာ ကိုပွကြီး၊ ဦးတောကျော်ရဲ့ အလှူဆိုပေမဲ့ ကျုပ်တို့ကရွာအလှူပွဲလိုပဲ သဘောထားပြီး ဝိုင်းလုပ်နေတာဗျ။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ အလှူကိုဝိုင်းမကူဘဲ ဖျက်လိုဖျက်လိုဖျက်စီးလုပ်ရတာ လဲ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုပွကြီးက

“ဟေ့ကောင် စံပွား၊ ရွာကမျက်နှာသာပေးထားတာနဲ့ မင်းဘာဖြစ်လို့ နေရာတကာဆရာကြီး လုပ်ချင်ရတာ လဲ၊ ရွှေမိုးညိုကိုငါ့အိမ်မှာဧည့်ခံထားရင် မင်းအသားပဲ့ပါသွားတာ အောက်မေ့လို့လား”

ဟု ပြန်လည်ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကိုစံပွားက ခေါင်ခါယမ်း၍

“ဟေ့လူ...ရွှေမိုးညိုလို အပျိုစင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားရဲ့အိမ်မှာဧည့်ထားလို့ ဖြစ်မှာလားဗျာ၊ အများရဲ့အမြင်မှာ မသင့်တော်လဲ ထည့်စဉ်းစားဦး နောက်ပိုးရူးလုပ်ချင်တာ တစ်ခုတည်းကြည့်မနေပါနဲ့”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုပွကြီးသည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး

“ဟေ့ကောင် စံပွား၊ ငါက ရွှေမိုးညိုကို နောက်ပိုးရူးလုပ်ချင်လို့

မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ တို့ရွာသားတွေ စေတနာကောင်းတယ်ဆိုတာ၊ တစ်ရွာသူတွေ သိသွားစေချင်လို့ကွ၊ မင်းငါ့ကို မတော်မတရားစွပ်စွဲဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ သူကြီးကတော်ကြီးက ဝင်ရောက်၍

“ ပွကြီး နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ ရွှေမိုးညို ငါ့အိမ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့အိမ်မှ မတည်းရဘူး၊ ရွာမှာပွဲလမ်းသဘင် လုပ်တိုင်းပန်တျာသမားတွေက ငါ့အိမ်မှာတည်းခိုနေကြ၊ အစဉ်အလာကိုမဖျက်နဲ့၊ နင့်လို နောက်ပေါ်တဲ့ရွှေကြာကို ဦးစားအပေးနိုင်ဘူး”

ဟု ကြိမ်မောင်းလိုက်လေရာ ဆယ်အိမ်ခေါင်းကိုပွကြီးသည် သူကြီးကတော်ကြီးကို စကားမတုံ့ပြန်ဝံ့တော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်သွားလေ၏။

ထိုနေ့ညက ညဉ့်နက်သည်အထိတိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးမှ သူတို့အားလုံး အနားယူကြလေ၏။ ကိုစံပွားကမူ တစ်ညလုံး မအိပ်စက်နိုင်ဘဲ အလှူမဏ္ဍပ်အတွင်း လိုအပ်ချက်များကို လှည့်လည်ကြည့်ရှု နေရ၏။

မနက်အရုဏ်တက်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်သော အိုးသူကြီးများထံသို့သွား၍ ကြည့်ရှုကာ ၎င်းတို့လိုအပ်ချက်များကို စီမံပေးရပြန်၏။ ထိုအခါ အိုးသူကြီးတာဝန်ယူထားသူများက ကိုစံပွားကို ဂရုဏာသက်လာသဖြင့် တခဏမျှအနားယူရန် တိုက်တွန်းကြလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ကိုစံပွားသည် ဖျာကြမ်းကြီးပေါ်တွင် လှဲ၍ အနားယူရလေ၏။ သို့ သော် မနက်အလှူပွဲအတွက် စိတ်စောနေသဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဟိုလှည့်သည်လှည့်နှင့် မိုးလင်းသွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော

အလှူပွဲကြီးအတွက် ကိုစံပွားကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် များပြားလှသော ပရိတ်သတ်ကြီးကို အခက်အခဲမရှိဘဲ အောင်မြင်စွာ ဧည့်ခံနိုင်ခဲ့၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ တစ်ရွာလုံး အငြိမ်မင်းသမီးရွှေမိုးညို၏ အငြိမ်ကို ကြည့်ရန်စိတ်အားထက်သန်နေကြ၏။ သူကြီးသည် သူ၏ အိမ်ဝန်းအတွင်း ဧည့်သည်များအတွက် အပိုဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကလေး၌ အငြိမ်မင်းသမီး ရွှေမိုးညိုကို တည်းခိုစေ၏။

ကျန်သော အငြိမ်အဖွဲ့သားများကို ခြံဝန်းအတွင်းရှိတဲအိမ်၌ နေရာချထားပေး၏။ ရွာရှိကာလသားများသည် အငြိမ်မင်းသမီးရွှေမိုးညိုကို နောက်ပိုးရူးလုပ်လိုသဖြင့် သူကြီး၏ အိမ်ဝိုင်းအတွင်းသို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးရှာ၍ ရောက်လာကြ၏။

ကာလသားများ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်စားမိသော သူကြီးက

“ ငါ့ရွာသားတွေ အလွန်တာဝန်သိနေပါလား၊
အခုမှလည်းဆင့်ပေးချင်တဲ့လူနဲ့၊ ထင်းခုတ်ပေးချင်တဲ့လူနဲ့၊
ဟိုးအရင်ကဆိုလည်းဆင့်ဖို့၊ ထင်းခုတ်ဖို့လူကို မောင်းထုပြီး ခေါ်ရတယ်၊ ဒါတောင်
ကြည်ကြည်ဥဿာသာ ဆင့်ပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပိုးရူးတွေ
မင်းတို့အကျင့်တွေကို ပြင်တော့၊ ကာလသားဆိုပြီး နောက်ပိုးတဲ့ ကိစ္စတွေမှာပဲ
အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့ ရွာရဲ့ကောင်းကျိုးကို စိတ်အားထက်သန်သန်နဲ့ လုပ်ကြဦး၊
မင်းတို့ကြောင့် ငါရင်လေးတယ် “

ဟု ပြောလေရာ နှုတ်သွက်လျှာသွက်နိုင်သော ကာလသားတစ်ဦးက

“ သူကြီးလည်း ကာလသားဘဝက သူကြီးဖြစ်လာတာပါ၊ ကျုပ်တို့ကို
ကိုယ်ချင်းစာပါဦးဗျာ၊ တစ်ရွာသူ အပျိုချောလေးတစ်ယောက်ရောက်နေလို့၊
နောက်ပိုးရူးမလုပ်ရရင် ကျုပ်တို့ဘယ်အချိန်မှာ သွားပြီးလုပ်ရမှာလဲ၊ ဟဲဟဲ...

သူကြီးက ကျုပ်တို့ရွာသားတွေကို အခွင့်အရေးပေးသင့်ပါတယ်ဗျာ၊ အပျို၊ လူပျိုပိုးတာအပြစ်မဟုတ်ပါဘူးဗျ “

ဟု ပြောလေရာ သူကြီးမင်းသည် ကာလသားများကိုကြည့်၍ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အိမ်နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ကြိမ်လုံးကိုဖြုတ်၍

“ အပျို၊ လူပျိုပိုးတာ အပြစ်မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် နောက်ပိုးရူးလုပ်တဲ့ ရွာသားတွေကို သူကြီး ကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်တာ အပြစ်မရှိဘူးကွ “

ဟု ဆိုကာ မျက်နှာပြောင်သော ကာလသားများအား ကြိမ်လုံးဖြင့် တရွမ်းရွမ်းလိုက်လံ ရိုက်နှက်လေ၏။ ကာလသားများသည် ထိုအခါမှပင် အမလေး တ၍ သူကြီး၏ အိမ်ဝန်းအတွင်းမှ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးကြလေတော့၏။

သူကြီးကတော်ကြီးသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ သဘောကျဟန်ဖြင့် တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်မောနေလေတော့၏။ ထိုနေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်ကြီးမှလွဲ၍ တစ်ရွာလုံးရွာပြင်သို့ ထွက်၍ ရွှေမိုးညိုအငြိမ့်ကို ကြည့်ကြ၏။

ထိုအခါ ရွှေမိုးညိုသည် ပညာကုန်သုံး၍ ကာလသားများနှစ်သက်အောင် သီဆိုကပြလေ၏။ အလှူပွဲကြီးတစ်ခုလုံးကို ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်ပေးရသော ကာလသားခေါင်း ကိုစံပွားသည် အငြိမ့်ပွဲသို့ ပင် ရောက်မလခဲချေ။ ကိုစံပွားသည်များပြားလှသောလူအုပ်ကြီး အငြိမ့်ပွဲ၌ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှု မရှိရအောင် ကိုယ်တိုင်ထိန်းကျောင်းနေရ၏။

ကာလသားခေါင်း ကိုစံပွားသည် ရွှေမိုးညိုကို နောက်ပိုးရူးလုပ်ရန်ဝေးစွာ ရွှေမိုးညို၏ အလှူကို စေ့စေ့ပင် မကြည့်ဖူးခဲ့ချေ။

ထိုသို့ ရွှေမိုးညိုအားကာလသားများ အပြိုင်အဆိုင် ပိုးပန်းနေသည့် ကြားမှ ရွှေမိုးညိုက ပွဲကပြီးနောက်တစ်နေ့မှာပင် ရွာရှိကာလသားခေါင်း ကိုစံပွားနှင့်တွေ့ချင်သည်ဆိုသဖြင့် ရွာရှိကာလသားခေါင်း

ကိုစံပွားနှင့်တွေ့ချင်သည်ဆိုသဖြင့်ရွာရှိကာလသားများအားလုံး အံ့ဩတကြီး
ဖြစ်သွားကြလေ၏။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ရွှေမိုးညိုက သူ့ထက်ငါလက်ဆောင်
ပစ္စည်းများ၊ အပြိုင်အဆိုင်ပိုးပန်းနေသော ကာလသားများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ၊
မင်းသမီးက မိမိတို့ရွာတွင် မည်သူမျှအထင်မကြီးသော ကာလသားခေါင်း
ကိုစံပွားကို တွေ့ချင်သည်ဆိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကာလသားခေါင်း ကိုစံပွားသည် မိမိအား အငြိမ့်မင်းသမီး ရွှေမိုးညိုက
တွေ့ချင်သည်ဆိုသောကြောင့် အခြားသော ကာလသားများကဲ့သို့ ထိပေါက်သလို
ဝမ်းသာဟန်မပြဘဲ

“ကျုပ်က ရွာရဲ့ကောင်းကျိုးကို သယ်ပိုးနေတဲ့လူ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို
ဒီရွာနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့
အငြိမ့်မင်းသမီးကခေါ်တာဖြစ်မယ် “

ဟု ဆိုကာ အငြိမ့်မင်းသမီးထံသို့ အေးချမ်းစွာ ထွက်သွားခဲ့၏။

အငြိမ့်မင်းသမီးနှင့် ကိုစံပွား၏ တွေ့ဆုံခြင်းကို တစ်ရွာလုံးရှိ
လူများအားလုံး စိတ်ဝင်စားကြ၏။ အငြိမ့်မင်းသမီးသည်
သူမတစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်သော အိမ်ကလေးထဲသို့ ကိုစံပွားအားဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။
ရွှေမိုးညိုသည် ကိုစံပွားအားဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။ ရွှေမိုးညိုသည်
ကိုစံပွားရောက်သောအခါ သူမကိုယ်တိုင် သုပ်ထားသော လက်ဖက်သုပ်ဖြင့်
တည်ခင်းညှော်ခံလေ၏။

*

ကိုစံပွားနှင့်အတူ စပ်စုတတ်သော သူကြီးလင်မယားသည်
လိုက်ပါလာလေ၏။ ကိုစံပွားကချောမောလှပသော
ရွှေမိုးညိုကိုတည်ငြိမ်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ကျုပ်ကို ဘာကိစ္စခေါ်ရတာ တုန်း၊ ရွာနဲ့ ပတ်သက်လို့
ခိုင်းစရာရှိလို့လား “

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ၊

ထိုအခါ ရွှေမိုးညိုက ကိုစံပွားကို ခင်မင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ကိုစံပွားကို ကျွန်မ ခိုင်းစရာရှိလို့ ခေါ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊
ကျွန်မရွာအနံ့လှည့်ပြီး အငြိမ့်ပွဲတွေများကြီး ကခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရွာမှာ
အငြိမ့်ကရတာ လောက် အစီစဉ်တကျရှိတာ မကြုံဖူးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီရွာရဲ့
အလှပွဲကြီးကို ကြီးကြပ်စီစဉ်တဲ့လူ ဘယ်သူလဲလို့ စုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါမှာ
ကာလသားခေါင်း ကိုစံပွား ဆိုတာသိခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုစံပွားကို
ကျွန်မကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံပြီး ချီးမွမ်းစကားပြောချင်လို့၊ ကျွန်မအိမ်ကို
ချိန်းလိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ၊

ထိုအခါ ကိုစံပွားက သက်ပြင်းချ၍

“ချီးမွမ်းစရာ မလိုပါဘူး မင်းသမီးရယ်၊ ကျုပ်တို့က ဒီရွာသားပဲ၊
ရွာကအလှူကြီး ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် ကျုပ်တို့ ဝိုင်းဝန်းပြီးတော့

ကြိုးစားကြရမှာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏ ၊

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတစ်သက်မှာ၊ ဒီရွာအလှူလောက်စနစ်တကျနဲ့ စည်းကမ်းရှိတာ မကြုံဖူးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုစံပွားကို အမှတ်တရအနေနဲ့ ဟောဒီ ရေခွေးအိုးလေးကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါရစေ “

ဟု ဆိုကာ လွန်စွာ လှပသေးငယ်သော ကြွေရေခွေးခရားလေးကို ကိုစံပွားအား လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးလေ၏ ။

ကိုစံပွားသည် မင်းသမီးပေးသော လက်ဆောင် ကြွေခရားလေးကို လက်ခံယူ၍ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ

“ ကျုပ်ကတော့ ရွာမှာဆင်းရဲသားနင်းပြားတစ်ယောက်ပဲ မင်းသမီး၊ ဒါကြောင့် အမှတ်တရလက်ဆောင် ပြန်မပေးနိုင်တာ ခွင့် လွှတ်ပါ”

ဟု ဆိုကာ မင်းသမီး၏ တဲအိမ်ကလေးအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေ၏ ၊

ကိုစံပွား ခြံဝန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကိုစံပွားနှင့် မင်းသမီး၏ တွေ့ဆုံခြင်းအကြောင်းကို သိလိုသော ကာလသားများသည် ကိုစံပွားအားတစ်လှည့် ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြလေ၏ ၊ ထိုအခါ ကိုစံပွားက ကာလသားများကိုကြည့်၍ လက်ထဲရှိကြွေခရားလေးကို မြှောက်ပြကာ

“ မင်းသမီးက ငါ့ကိုဆင်းရဲလွန်းလို့တဲ့၊ ရေနွမ်းကြမ်းသောက်ဖို့ ဟောဒီ ကြွေကရားလေးကို စွန့်ကြဲလိုက်တယ်”

ဟု ပြောကာ ကာလသားများ၏ ကြားမှ တိုးပွေ့ပြီး၊ ၎င်းနေထိုင်ရာ ရွာဦးကျောင်း ဧရပ်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏ ။

ဧရပ်သို့ရောက်သောအခါ ကိုစံပွားသည် မင်းသမီးလက်ဆောင်ပေးလိုက်သော ကြွေကရားလေး၏ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ ကြွေကရားလေးထဲတွင် စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားလေ၏။ ကိုစံပွားသည် ကြွေကရားထဲရှိ စာရွက်ခေါက်လေးကို ဆွဲဖတ်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ

” အချိန်ကျပြီ ထင်တယ် “

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

အငြိမ့်မင်းသမီး ရွှေမိုးညိုသည် ကိုစံပွားတို့ရွာ၌ (၃) ညတိုင်တိုင် ကပြသွားလေ၏။ နောက်ဆုံးညကပြပြီးသောအခါ ရွှေမိုးညိုသည် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အနားယူရန် သူမတစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်သော အိမ်ကလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ထိုအခါ အိမ်အတွင်းရှိ မှန်အိမ်ကလေး လင်းနေပြီး အခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော ယောက်ကျားတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ရွှေမိုးညိုသည် ထိုယောက်ျားကို မြင်သောအခါ အံ့ဩဟန်မရှိဘဲ

“ ကိုစံပွားရောက်လာပြီနော်၊ ရှင်ဟာ

ကျွန်မပြောတဲ့စကားကိုနားလည်လွယ်သားပဲ “

ဟု ဆိုကာ ကိုစံပွားအား သူမပြောလိုသော အကြောင်းအရာများကို တတွတ်တွတ်ပြောဆိုလေ၏။ ကိုစံပွားသည် ရွှေမိုးညိုပြောသောစကားများကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်၏။ ကိုစံပွားသည် ရွှေမိုးညိုပြောသောစကားများကို နားထောင်ရင်း သူ၏ ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူလေ၏။

မုန်းတီးနာကြည်းစိတ်ကြောင့်

သွေးများပွက်ပွက်ဆူလာသယောင်ခံစားရ၏။ သူသည် အငြိမ့်မင်းသမီး ရွှေမိုးညို၏ စကားကိုနားထောင်ရန် နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်စားခဲ့ရ၏။

ရွာ၌ အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရမလုပ်ဘဲ၊ ဟိုနေရာစပ်စပ် သည်နေရာစပ်စပ် ပါတတ်သော လူညံ့၊ လူဖျင်းတစ်ယောက်နှယ် နေထိုင်ခဲ့ရ၏။

ယခု ရွှေမိုးညိုထံမှ ထူးခြားသော သတင်းများကို ကြားသိရသောအခါ ရွှေမိုးညိုကို ကျေးဇူးတင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ကျုပ်ကို တကူးတကလာပြီး သတင်းပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်ဘဝမှာ ဒီသတင်းကို ရဖို့အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ အောင့်အည်းသည်းခံပြီး စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ကျုပ်ကြားချင်တဲ့သတင်းကို ကြားရပြီ။ ဒီရွာလေးက ကျုပ်ခွာမှဖြစ်တော့မယ် ”

ဟုပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ရွှေမိုးညိုက ကိုစံပွားကို ဂရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ရှင့်ကို အန္တရာယ်တောထဲကီ၊ သွားခိုင်းသလိုများ ဖြစ်နေပြီလားမသိဘူး

“

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ကိုစံပွားက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒါဟာ ကျုပ်တို့ဆောင်ရွက်ရမဲ့ သမိုင်းပေးတာဝန်ပါ။ ဒီတာဝန်ကို ရှောင်ခွာထွက်ပြေးလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တကယ်တော့ မင်းသမီးဆီက ဒီသတင်းမျိုးမကြားရရင်လည်း၊ ကျုပ်ဒီရွာမှာနေထိုင်ခဲ့တာ ဒီနှစ်နောက်ဆုံးပါပဲ။ ရွာကထွက်ပြီး ကျုပ်ဒီရွာမှာနေထိုင်ခဲ့တာ ဒီနှစ်နောက်ဆုံးပါပဲ။ ရွာကထွက်ပြီး ကျုပ်ဘဝမှာ လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ရတော့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏

ထိုအခါ ရွှေမိုးညိုက

“ ရှင့်အတွက် အန္တရာယ်တွေ အများကြီး တွေ့ကြုံနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိကြီးစွာထားပြီး နေထိုင်ပါ ”

ဟုပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ကိုစံပွားက ခေါင်းညိတ်၍

"ကျုပ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ငယ်စဉ်ကတည်းက သတိနဲ့ထိန်းပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် သတိဆိုတာ တကူးတကလုပ်စရာတောင်မလိုတော့ပါဘူး။ ကျုပ်ကို တကူးတကလာပြီး ဒီသတင်းကိုပေးတာ မင်းသမီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဟု ပြောလေရာ မင်းသမီး ရွှေမိုးညက

" ကျွန်မရဲ့ အတိတ်ဘဝမှာလည်း ဒီလူကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မုန်းတီးနာကြည်းဖွယ် အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်မလည်း မိဘတွေနဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သေကွဲ ကွဲခဲ့ရတယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ရန်သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ရှင် သဘောပေါက်မှာပါ"

ဟုပြောလေ၏ ။

ကိုစံပွားသည် အငြိမ့်မင်းသမီး ရွှေမိုးညါ၏

စကားကြောင့်သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

"ဒါကြောင့် ရွှေမိုးညါက လျှို့ဝှက်သတင်းကို ကျုပ်ဆီကိုလာပို့တာပေါ့။ ကျုပ်သဘောပေါက်သွားပြီ။ ရွှေမိုးညါရဲ့ကိုယ်စား၊ ဒုက္ခဆင်းရဲနဲ့ ကြုံတွေ့ရသူတွေရဲ့ကိုယ်စား၊ အပြစ်ရှိသူကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ နောက်တစ်နေ့ပဲ ကျုပ်ဒီရွာက ထွက်သွားတော့မယ် "

ဟု ပြောကာ မင်းသမီး၏ အိမ်ကလေးထဲမှ ထွက်ခွာရန်ပြင်လိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ မင်းသမီးက ကိုစံပွား၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍

" ရှင် အန္တရာယ်တောထဲသွားရမယ်ဆိုတာသတိရပါ "

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏ ။

ကိုစံပွားသည် ရွှေမိုးညါအား စကားမတုံ့ပြန်ဘဲ သူမ

နေထိုင်သောအိမ်တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အငြိမ့်မင်းသမီး
ရွှေမိုးညိုအား လာရောက်ချောင်းမြောင်းနေသော ကာလသားအချို့သည်
အငြိမ့်မင်းသမီး၏ အိမ်ကလေးထဲမှ ညကြီးအချိန်မတော် ထွက်လာသော ကိုစံပွားကို
မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

ကာလသားတစ်ဦးက

"ဟင် ... ဟိုမှာ အငြိမ့်မင်းသမီးရဲ့ အိမ်လေးထဲက ထွက်လာတာ
ကိုစံပွား မဟုတ်လား၊ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ကိုစံပွားလိုလူမျိုးက
အငြိမ့်မင်းသမီးရဲ့ အိမ်ကိုညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်မှာ ရောက်နေရသလား၊
သွားပါပြီကွာ ငါတို့အားလုံး နောက်ကောက်ကျသွားပြီ၊ ငါတို့တော့
မင်းသမီးကိုပိုးကြေးပန်းကြေးတွေ ပေးလိုက်ရတာ ၊ ကိုစံပွားကတော့ မင်းသမီးကို
ဘာမှမပေးဘဲ အချောင်ရလိုက်တယ်"

ဟု ထင်ရာ မြင်ရာ ပြောဆိုလေ၏။

ကျန်သော ကာလသားများသည် ၎င်းတို့၏ မျက်လုံးကိုပင်
မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ရှိနေလေ၏။

ကိုစံပွားသည် ထို့နေ့နံနက် အာရုဏ်တက်ချိန်မှာပင် သူ၏
လွယ်အိတ်ထဲသို့ အဝတ်အစား တစ်စုံနှစ်စုံကို ထည့်ကာ ရွာမှအပြီးအပိုင်
ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

အငြိမ့်မင်းသမီးရွှေမိုးညို၏ အငြိမ့်အဖွဲ့လည်း ထိုနေ့မနက်မှာပင် ရွာမှ
ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ထိုနေ့နေ့လယ်သို့ရောက်သောအခါ အလှူကို
ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ရသော ကိုစံပွား ပျောက်ဆုံးနေသဖြင့် တစ်ရွာလုံးအံ့ဩတကြီး
ဖြစ်ကြလေ၏။

အလှူရှင် ဦးတောကျော်သည် ကိုစံပွားအား ရွာလုံးကျွတ်အနံ့
လိုက်လံရှာဖွေခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ ကာလသားတစ်စုသည် ၎င်းတို့ညက

ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုခဲ့သော အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဦးတောကျော်သည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် နားထောင်၍

" စံပွားက ဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ဘူးကွ၊ သူက အင်မတန်ရိုးသားတယ်၊ ဒါပေမဲ့သူ့လိုလူမျိုးတစ်ယောက်က အငြိမ်မင်းသမီးနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေတာ မယုံနိုင်စရာပဲဟေ့"

ဟု ရေရွတ်လေတော့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ လွန်စွာသဘောမနော ကောင်းမွန်ပြီး တစ်ရွာလုံး၏ အရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သော ကာလသားခေါင်း ကိုစံပွားသည် ရွာမှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ဆုံးသွားလေတော့၏။

ကိုစံပွားသည် ရွာမှထွက်ခဲ့ပြီး အဝေးပြေးကားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားဖူးထွက်လာသည့် သီလရှင်ကြီးများ၏ ဘတ်စ်ကားကို တားဆီး၍ လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့လေတော့၏။ လမ်းခရီး၌ သီလရှင်ဆရာမကြီးများ လိုအပ်သောကိစ္စများကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့၏။

သူသည်ဘတ်စ်ကားကြီး၏ ခေါင်မိုး၌ တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လပ်စွာ အိပ်စက်ရင်း လိုက်ပါလာလေ၏။ ခရီးလမ်း၌ ငယ်စဉ်အတိတ်ဘဝကို သတိရပြီးသွေးများ ပွက်ပွက်ဆူလာသယောင်ခံစားရ၏။

*